

Wyrok z dnia 22 kwietnia 1998 r.

I PKN 58/98

Odwołanie pracownika ze stanowiska na podstawie art. 70 § 1 KP przez podmiot, którego kompetencja do dokonania tej czynności nie jest jednoznacznie wyłączona, powoduje rozwiązanie stosunku pracy.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie: SN Barbara Wagner (sprawozdawca), SA Alina Krusz-Stankiewicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 1998 r. sprawy z powództwa Tomasza T. przeciwko 1) Urzędowi Wojewódzkiemu w W. 2) Szpitalowi Chirurgii Plastycznej w P.Z. o sprostowanie świadectwa pracy, wynagrodzenie i ustalenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 14 października 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Tomasz T. wnosił o uznanie odwołania go z dniem 24 czerwca 1992 r. ze stanowiska zastępcy dyrektora do spraw inwestycji i technicznych Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. dokonanego przez Lekarza Wojewódzkiego w W. za nieważne. Twierdził, że od 1 stycznia 1992 r. Szpital podlega organizacyjnie bezpośrednio Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej wobec czego Lekarz Wojewódzki przestał być podmiotem uprawnionym do powoływania i odwoływania pracowników tej placówki.

W odpowiedzi na pozew Urząd Wojewódzki - Wydział Zdrowia w W. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wniosku strona pozwana podniosła, że odwołanie Tomasza T. ze stanowiska przez Lekarza Wojewódzkiego miało oparcie w wyroku Sądu Rejonowego -Sądu Pracy w Kłodzku z dnia 28 kwietnia 1992 r. [...], w motywach którego Sąd ten stwierdził, iż właściwym do odwołania powoda ze stanowiska jest organ powołujący, oraz w piśmie MZiOS z dnia 27 marca 1992 r., [...] za-

wierającym informację o możliwości dokonania tej czynności przez Lekarza Wojewódzkiego.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Kłodzku wyrokiem z dnia 9 października 1992 r. [...] powództwo oddalił. Sąd ustalił, że Tomasz T. został z dniem 1 kwietnia 1989 r. powołany na stanowisko zastępcy dyrektora do spraw inwestycji i technicznych w Wojewódzkim Szpitalu Chirurgii Plastycznej w P.Z. przez Lekarza Wojewódzkiego w W. Zarządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 22 października 1991 r. w sprawie zmiany podporządkowania, nazwy oraz zasięgu działania Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. wprowadzono zmianę w podporządkowaniu tej placówki. Szpital stał się jednostką budżetową o zasięgu ogólnokrajowym. Strukturę organizacyjną placówki określić miał statut ustalony przez dyrektora Szpitala i zatwierdzony przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej. W dniu 16 czerwca 1992 r. Minister zatwierdził statut Szpitala. Pismem z dnia 23 czerwca 1992 r. Lekarz Wojewódzki odwołał Tomasza T. z dniem 24 czerwca 1992 r. z zajmowanego stanowiska. W ocenie Sądu Lekarz Wojewódzki jako organ powołujący powoda na stanowisko był, zgodnie z art. 70 § 1 KP, uprawniony do odwołania go z tego stanowiska.

Tomasz T. wyrok ten zaskarżył i podnosząc zarzuty naruszenia prawa materialnego - przez przyjęcie, że Lekarz Wojewódzki był uprawniony do odwołania go z zajmowanego stanowiska, oraz naruszenia prawa procesowego przez zaniechanie ustalenia z urzędu, że odwołanie było spowodowane likwidacją stanowiska pracy, a także brak rozstrzygnięcia o należnej powodowi odprawie i innych świadczeniach wynikających z rozwiązania umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy, wniósł o jego uchylenie i uznanie odwołania za nieważne lub o orzeczenie, że podstawą odwołania była likwidacja stanowiska.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 29 grudnia 1992 r. [...] uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wyraził pogląd, że Lekarz Wojewódzki nie był uprawniony do odwołania powoda. Zgodnie z art. 460 § 1 KPC pozwanym w sprawie powinien być zakład pracy. Stosunek pracy łączy bowiem pracownika z zakładem pracy a nie z organem, który go powołał. Ponieważ przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408), zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 22 października 1991 r. jak również postanowienia statutu Szpitala nie określają organu uprawnionego do powołania i odwołania pracownika zajmującego

stanowisko zastępcy dyrektora do spraw inwestycyjnych i technicznych, należy przyjąć, że organem uprawnionym do powołania i odwołania jest, oprócz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, także, zgodnie z art. 23 KP, kierownik zakładu pracy - dyrektor Szpitala. Sąd krytycznie ocenił pogląd wyrażony w prawomocnym wyroku z dnia 28 kwietnia 1992 r. [...] zwracając uwagę, że pracownikowi odwołanemu ze stanowiska przez uprawniony organ roszczenie o ustalenie nieważności odwołania na podstawie art. 58 § 1 i 2 KC w związku z art. 300 KP nie przysługuje. Nadto, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy zalecił rozważenie celowości wezwania do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Kłodzku wyrokiem z dnia 10 kwietnia 1997 r. [...] zasądził od Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. na rzecz Tomasza T. kwotę 2.561 zł z ustawowymi odsetkami od 4 stycznia 1993 r., sprostował świadectwo pracy z dnia 22 października 1992 r. wpisując jako datę ustania zatrudnienia w miejsce „30 IX 1992r.” dzień 3 stycznia 1993 r., w pozostałym zakresie oddalił powództwo. W odniesieniu do Urzędu Wojewódzkiego w W. powództwo oddalił w całości. Sąd ustalił, że zatwierdzony przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w dniu 16 czerwca 1992 r. statut Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. nie przewidywał stanowiska zastępcy dyrektora do spraw inwestycyjnych i technicznych. Pismem z dnia 31 stycznia 1992 r. Dyrektor Szpitala odwołał powoda z dniem 1 lutego 1992 r. ze stanowiska. Odwołanie to zostało uznane wyrokiem Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Kłodzku z dnia 28 kwietnia 1992 r. za nieważne. Pismem z dnia 23 czerwca 1992 r. Lekarz Wojewódzki w W. odwołał Tomasza T. z dniem 24 czerwca 1992 r. z zajmowanego stanowiska. W okresie od 22 czerwca do 3 października 1992 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. W świadectwie pracy podpisanym przez Lekarza Wojewódzkiego stwierdza się, że Tomasz T. był zatrudniony w Szpitalu Chirurgii Plastycznej w P.Z. od 1 kwietnia 1989 r. do 30 września 1992 r. W ocenie Sądu Lekarz Wojewódzki nie był właściwy do odwołania powoda ze stanowiska; uprawnienie to przysługiwało Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej lub dyrektorowi Szpitala. Przepisy Kodeksu pracy nie określają skutków odwołania przez podmiot nieuprawniony. Wadliwość tego rodzaju nie powoduje jednak nieważności odwołania. Należy zatem przyjąć, że pracownikowi przysługują roszczenia z art. 44 i następne KP. Zważywszy treść art. 69 KP Sąd nie mógł orzec przywrócenia do pracy ani ustalić trwania stosunku pracy. Dlatego na podstawie art. 45 KP zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia odpowiadającego trzymiesięcznemu okresowi

wypowiedzenia. Odwołanie powoda ze stanowiska nastąpiło w okresie jego choroby. Zgodnie z art. 72 § 1 KP okres wypowiedzenia rozpoczął bieg po ustaniu niezdolności do pracy, tj. od 3 października 1992 r. Stosunek pracy z powodem rozwiązał się zatem 3 stycznia 1993 r. Konsekwencją tego faktu było nabycie przez Tomasza T. prawa do urlopu wypoczynkowego za 1993 r. Roszczenia urlopowe za lata 1991 i 1992 uległy przedawnieniu. Zgłosił je powód dopiero w piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 1996 r. Uzasadnienia pozwów z 6 lipca 1992 r. i 9 listopada 1992 r. nie zawierały faktów (okoliczności) pozwalających na orzeczenie w tym zakresie ponad żądanie pozwu na podstawie art. 477¹ § 1 KPC. Zgodnie z art. 171 § 1 KP za urlop nie wykorzystany w 1993 r. przysługuje powodowi ekwiwalent pieniężny. Sąd sprostował świadectwo pracy w części odnoszącej się do okresu zatrudnienia. Nie było natomiast podstaw do uzupełnienia świadectwa pracy o zapis co do przyczyny odwołania ze stanowiska albowiem, zgodnie z § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie świadectw pracy i opinii (Dz.U. Nr 45, poz. 264), obowiązek pracodawcy do zamieszczenia w świadectwie informacji o przyczynie rozwiązania stosunku pracy dotyczy tylko przyczyn określonych w art. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.). Skuteczność odwołania ze stanowiska nie jest uwarunkowana istnieniem jakiejś konkretnej przyczyny. Sąd nie mógł wobec tego ustalić, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powodem była wyłącznie likwidacja stanowiska pracy. Z tego względu Tomasz T. nie nabył prawa do odprawy pieniężnej przewidzianej w art. 8 powołanej ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r.

Wyrok ten zaskarżyły obydwie strony. Powód podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 70 § 1 KP - przez przyjęcie, że odwołanie ze stanowiska przez podmiot nieuprawniony jest prawnie skuteczne, wniósł o zmianę wyroku oraz uwzględnienie roszczeń w całości lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Skarżący wywodził, że organem właściwym do odwołania pracownika jest wprawdzie organ, który go powołał, ale musi to być organ upoważniony do odwołania w chwili dokonywania tej czynności. Jego zdaniem, odwołanie dokonane przez Lekarza Wojewódzkiego nie wywołało skutku prawnego w postaci ustania zatrudnienia i dlatego żądał wypłacenia wynagrodzenia za pracę za cały czas pozostawania w stosunku pracy.

Strona pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 69 pkt 2 lit. b) KP - przez przyznanie powodowi odszkodowania i art. 291 § 1 KP - przez zasądzenie ekwiwalentu za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 1993, o który roszczenie uległo przedawnieniu i którego powód nie dochodził. Nadto, Szpital zakwestionował orzeczenie w części dotyczącej świadectwa pracy twierdząc, że wyrok w tym zakresie jest bezprzedmiotowy albowiem nie wydawał on powodowi tego dokumentu. W uzasadnieniu apelacji strona pozwana wywodziła, że, wbrew stanowisku Sądu, Lekarz Wojewódzki w W. był uprawniony do odwołania Tomasza T. Statut Szpitala został wprawdzie zatwierdzony 16 czerwca 1992 r., ale wiadomość o tym zdarzeniu zarówno Lekarz Wojewódzki jak i Szpital powzięli dopiero w lipcu 1992 r., a zatem już po odwołaniu powoda ze stanowiska. Statut jest wiążący nie od jego zatwierdzenia ale od daty, gdy jednostka organizacyjna uzyskała wiadomość o jego treści. Nie bez znaczenia dla ustalenia właściwości organu powinna być okoliczność, że Lekarz Wojewódzki był związany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Kłodzku, który jednoznacznie wskazywał go jako organ kompetentny do odwołania powoda ze stanowiska zastępcy dyrektora.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 14 października 1997 r. [...] zmienił ów wyrok obniżając zasądzoną kwotę do 1.463,42 zł., oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie i oddalił apelację powoda w całości. Sąd podzielił zarzut strony pozwanej w przedmiocie naruszenia art. 45 i art. 69 KP. Według art. 69 KP do stosunku pracy z powołania stosuje się wprawdzie przepisy o umowie o pracę na czas nie określony jednak z wyłączeniem przepisów regulujących tryb postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę oraz rozpatrywania sporów w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzenia, o odszkodowaniu przewidzianym w razie wypowiedzenia umowy o pracę i o przywróceniu do pracy. Zasądzając odszkodowanie na podstawie odpowiednio stosowanego art. 45 KP Sąd pierwszej instancji naruszył zarówno ten przepis jak też art. 69 KP. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, że stosunek pracy łączy pracownika powołanego z pracodawcą a nie z organem powołującym, co przesądza legitymację bierną w sprawie ze stosunku pracy. Nie jest trafny zarzut przedawnienia roszczenia urlopowego za 1993 r. Skoro Sąd ustalił, że stosunek pracy ustał 3 stycznia 1993 r. zobowiązany był, stosownie do art. 477¹ § 1 KPC, orzec w przedmiocie ekwiwalentu. Nie jest zasadny zarzut Tomasza T. dotyczący naruszenia art. 70 § 1 KP. „Odwołanie ze skutkiem wypowiedzenia nawet wadliwe

powoduje ustanie stosunku pracy, który mógłby być reaktywowany tylko w oparciu o orzeczenie Sądu przywracające do pracy bądź zasądzenie odszkodowania, co z mocy art. 69 KP nie jest dopuszczalne”. „ Skoro powód przez kilka lat nie świadczył na rzecz pozwanej pracy, nie pozostawał nawet w gotowości do jej świadczenia, gdyż prowadził działalność gospodarczą i pozostawał w innym stosunku pracy, a nawet nie wykazywał zainteresowania postępowaniem, które prawie przez okres 3 lat było zawieszony” to Sąd Rejonowy trafnie ocenił postawę powoda jako nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 KP.

Tomasz T. zaskarżył powyższy wyrok w części oddalającej powództwo i wskazując jako podstawę kasacyjną naruszenie prawa materialnego, a to art. 70 § 1 KP w związku z art. 104 KC, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania. Skarżący wywodził, że „najdalej z dniem 16 czerwca 1992 r. ustały kompetencje Lekarza Wojewódzkiego w W. dotyczące powoływania i odwoływania dyrektorów Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z.”. Odwołania powoda dokonał podmiot nieuprawniony. Odwołanie to było „czynnością prawną dokonaną w cudzym - Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej - imieniu, bez umocowania”, a zatem nieważną. Prawidłowe są ustalenia faktyczne Sądów obu instancji, ale niewłaściwe wnioski, że odwołanie jest skuteczne, a zostało dokonane jedynie z naruszeniem prawa. „O nieważności jednostronnej czynności prawnej, jaką jest niewątpliwie pismo Lekarza Wojewódzkiego w W. z dnia 23 czerwca 1992 r. skierowane do powoda, rozstrzygają przepisy KC (art. 104 KC)”. Zastosowanie do roszczeń odszkodowawczych art. 45 KP jest niewłaściwe, a zarzut nadużycia prawa przez powoda niezrozumiały. Tomasz T. od jesieni 1991 r., kiedy to wstrzymano budowę Wojewódzkiego Szpitala Chirurgii Plastycznej z powodu braku środków finansowych, do lipca 1996 r., gdy podjęto tę inwestycję ze środków budżetu centralnego Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej, był gotów świadczyć pracę „co nie znaczy, że nie uzyskiwał w inny sposób środków na bieżące utrzymanie”.

W odpowiedzi na kasację strona pozwana wniosła o jej oddalenie wywodząc, że skoro Kodeks pracy nie przejął z prawa cywilnego konstrukcji bezwzględnej nieważności czynności prawnych, to oświadczenie zakładu pracy w przedmiocie wypowiedzenia stosunku pracy jest zawsze skuteczne, jeżeli organ rozstrzygający spory ze stosunku pracy nie orzeknie inaczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spór tyczy nie faktów, lecz ich kwalifikacji i oceny prawnej. Lekarz Wojewódzki w W. nie był uprawniony do odwołania Tomasza T. ze stanowiska zastępcy dyrektora do spraw inwestycji i technicznych Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. Placówka ta od dnia 1 stycznia 1992 r. podlega organizacyjnie bezpośrednio Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, a zatwierdzony w dniu 16 czerwca 1992 r. statut wyłącza ją z zakresu działania władz lokalnych - Urzędu Wojewódzkiego w W. Trafny jest pogląd skarżącego, że przewidziane w art. 70 § 1 KP uprawnienie organu powołującego pracownika na określone stanowisko do odwołania go z tego stanowiska powinno uwzględniać zakres kompetencji organu z chwili dokonywania odwołania. Sformułowanie zawarte w tym przepisie nie może być rozumiane w taki sposób, że - niezależnie od późniejszych zdarzeń - zawsze i jedynie organ, który powołał pracownika jest właściwy do jego odwołania. W odpowiedzi na kasację strona pozwana podniosła wprawdzie, że o zatwierdzeniu statutu powzięła wiadomość w lipcu 1992 r. i od tej pory jest nim związana, lecz pogląd ten byłby uprawniony tylko wówczas, gdyby statut określał czas jego wejścia w życie na datę późniejszą niż data zatwierdzenia. Zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 22 października 1991 r. wyraźnie wskazywało dyrektora Szpitala Chirurgii Plastycznej jako podmiot zobowiązany do opracowania projektu statutu. Przynajmniej więc kierunek regulacji przyszłego statusu pracowników strony pozwanej był jej znany przed 16 czerwca 1992 r.

Zasadny jest zarzut kasacyjny, że Lekarz Wojewódzki w W. odwołał Tomasza T. ze stanowiska zamiast uprawnionego do dokonania tej czynności Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej i uczynił to bez stosownego umocowania.

Odwołanie ze stanowiska jest, co do zasady, równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę na czas nieokreślony. Przepisy Kodeksu pracy regulują skutki wadliwości wypowiedzenia polegające na braku jego zasadności lub naruszeniu przepisów o wypowiedzeniu (art. 45 KP). Na ogół przyjmuje się, że naruszenie przepisów o wypowiedzeniu dotyczy niezachowania wymaganego trybu. Nie obejmuje natomiast swą treścią wadliwości podmiotowych.

Gdyby przyjąć, że dokonanie czynności rozwiązującej stosunek pracy przez podmiot nieuprawniony nie mieści się w pojęciu wypowiedzenia naruszającego przepisy, a zatem, że jest to kwestia nie uregulowana ustawodawstwem pracy. W ocenie

skuteczności takiej czynności znajdą zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego, w tym art. 104 KC. Przepisy Kodeksu cywilnego w sprawach nie unormowanych ustawodawstwem pracy mają do stosunku pracy zastosowanie odpowiednie. Także odpowiednio, a więc z uwzględnieniem swoistości społecznych stosunków pracy, musi być stosowany art. 104 KC. Prywatnoprawna sankcja nieważności oświadczeń woli w stosunkach zobowiązaniowych prawa cywilnego ma w stosunkach pracy, ze względu na potrzebę pewności prawnej sytuacji ich podmiotów, ograniczone zastosowanie. Konstatacja ta dotyczy zwłaszcza czynności rozwiązujących stosunek pracy. Nieważność rozwiązania stosunku pracy należy do rzadkich wyjątków, jedynie potwierdzających odmienną regułę. Sankcji dla jednostronnej czynności prawnej rozwiązującej stosunek pracy, dokonanej w cudzym imieniu bez umocowania lub z przekroczeniem jego granic, należy zatem poszukiwać w przepisach prawa pracy normujących skutki naruszającego przepisy oświadczenia woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę.

Zgodnie z art. 69 KP do odwołania na podstawie art. 70 § 2 KP stosuje się przepisy dotyczące wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony, z wyłączeniem przepisów o bezskuteczności wypowiedzenia, przywróceniu do pracy i odszkodowaniu. Znaczy to, że odwołanie ze stanowiska jest zawsze prawnie skuteczne; niezależnie od przyczyn i bez względu na dochowanie wymagań formalnych. Także w razie jego dokonania przez podmiot nieuprawniony. To ostatnie stwierdzenie nie jest równoznaczne z przyznaniem skuteczności prawnej każdemu odwołaniu wadliwemu podmiotowo. Można go jednak odnieść na pewno do sytuacji, gdy przepisy obowiązujące w czasie odwołania nie określają jednoznacznie podmiotu właściwego do dokonania tej czynności.

W rozpoznawanej sprawie właściwość podmiotu legitymowanego do odwołania powoda była wątpliwa. Sądy rozpoznające spór wskazywały na wyłączne kompetencje w tym zakresie podmiotu powołującego - Lekarza Wojewódzkiego w W. (wyroki Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Kłodzku z dnia 28 kwietnia 1992 r. [...] oraz z dnia 9 października 1992 r. [...]), Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej (wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Kłodzku z dnia 10 kwietnia 1997 r. [...]) bądź alternatywnie : kierownika zakładu pracy - Dyrektora Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. lub Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej (wyrok Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 1992 r. [...]). Przy ocenie skuteczności odwołania Tomasza T. nie bez znaczenia jest okoliczność, na

którą trafnie zwrócił uwagę Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 grudnia 1992 r. [...], że ani ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej ani zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w sprawie zmiany podporządkowania oraz zasięgu działania Szpitala Chirurgii Plastycznej w P.Z. ani statut tego Szpitala nie określają podmiotu uprawnionego do odwołania pracownika zatrudnionego na stanowisku zajmowanym przez Tomasza T. W tej sytuacji tylko zakwestionowanie odwołania przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej mogłoby wpłynąć na zmianę prawnej oceny jego skuteczności. W okresie trwającego ponad pięć lat procesu Minister Zdrowia i Opieki Społecznej nie ustosunkował się wyraźnie do roszczeń powoda, nie podważył odwołania go ze stanowiska zlikwidowanego w przyjętej strukturze organizacyjnej. Można więc zachowanie to tłumaczyć jako milczące potwierdzenie czynności Lekarza Wojewódzkiego w W.

Sąd Najwyższy zważył nadto:

Dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy bez znaczenia jest podnoszony przez strony procesowe (także w kasacji i odpowiedzi na nią) problem oceny żądania restytucji stosunku pracy bądź ustalenia, że stosunek ten trwa nadal w aspekcie zgodności z zasadami współżycia społecznego. Jakkolwiek Sądy obu instancji w motywach wyroków odniosły się do tej kwestii, art. 8 KP nie stanowił podstawy prawnej ani rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku ani w poprzedzającym go wyroku Sądu pierwszej instancji. Zarzut naruszenia tego przepisu miałby znaczenie tylko wówczas, gdyby Sąd ustaliwszy wadliwość wypowiedzenia (rozwiązania) stosunku pracy odmówił zasądzenia przysługujących powodowi roszczeń oceniając, iż pozostają one w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodziła.

Kierując się powyższymi motywami Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹² KPC, orzekł jak w sentencji.

=====